

Be/3
2

75

Kerščanska beseda

pri blagoslovljeni

novega zvonika

mestne farne cerkve

v

CELJI,

dne 21. oktobra 1877.

(22. nedeljo po binkoštih; na obletnico cerkvenega
žegnovanja.)

260013

Keresnanska peseda

harmony/beat

novoglavovika

novoglavovika

CELIA

the st. obitua 1977

the st. obitua 1977

the st. obitua 1977

N 1171/1976

„Ti me vodiš, ker si moje upanje
(o Bog!), močen turn pred sovraž-
nikom.“

Psalm 60. 4.

Vvod.

Delo, ki je vse hvale vredno, se je ravnokar pri staro-
davnih farni cerkvi Celjskega mesta dokončalo. Lep
nov zvonik je prejela. V njem je poseben kinč zado-
bila ne le cerkev, ampak celo mesto. Zato lahko umem
veselje mestjanov, pa tudi cele poštene fare. Kakor rojen
Celjan, občutim in delim tudi jaz z vami to pobožno
veselje.

Rad sem toraj uslišal prošnjo častitega gospoda opata
in mestnega župnika, ter pridem denes k vam z namenom,
da kakor vaš škof novemu zvoniku cerkveno posve-
čenje podelim. Takó se spodobi v resnici, da se namreč
nova stavba najpoprej blagoslovi, in blagoslovljena izroči
svojemu pravemu namenu. Vsaj je te zvonik v prvi vrsti
postavljen Bogu v čast. Ali naj bi pa ne bil ob enem
tudi spomenik, ki bo še poznim zarodom pričal kato-
liško zavest onih, ki so za čas zidanja živeli in pri delu
pomagali? Gotovo!

Poseben pomen pa zadobi denešnja cerkvena slo-
vesnost še skozi to, da so se ji takó rekoč sv. Oče, Rimski
Papež, sami v duhu pridružili, ker so meni na mojo
prošnjo radega srca dovolili, da smem denes vsim priču-
jočim vernikom papežev blagoslov podeliti, po katerem vsi
oni še celó popolne odpustke prejmejo, kateri so v zavezi

s tem sv. posvečenjem sv. zakramente pokore in Rešnjega telesa vredno prejeli.

Takó se zares denes mnogo združi, kar zamore verno srce Celjskih farmanov z veseljem napolniti.

Poslužim se toraj vaše denešnje pobožne navdušenosti, katero vam je gotovo sv. Duh v srce vlil, ter vas povabim, preden vpričo vas zvonik blagoslovim, da naslednje resnice ob kratkem z menoj premišljuje: Kaj pomeni sploh denešnja, takó imenovana žegnanska nedelja? In na kaj naj vas denešnje blagoslovljenje zvonika zanaprej še posebej spomina?

„Denes hočem pri tebi ostati,“ takó si nekdam Caheju govoril, o Gospod!

Tudi med nami denes prebivaš. Z očmi vere te gledamo med nami pričujočega. Blagoslovi toraj naš shod! Podeli mojim besedam nekaj od tiste moči, s katero si ti nekdam govoril — mojim poslušalcem pa nekaj od one pozornosti, s katero so te nekdam tvoji učenci poslušali! — Bodite pripravljeni!

I. Del.

Po cerkveni postavi in po starodavni od nekdam spoštovani navadi more biti vsaka cerkev, ki je za očitno Božjo službo namenjena, ako je le mogoče, od škofa posvečena, kar se zgodi z maziljenjem s sv. oljem in sicer s sv. križmo; ali pa more biti vsaj s posebnimi molitvami blagoslovljena, in táko blagoslovljenje zamore tudi navadni mešnik s škofovim dovoljenjem opraviti.

Po tem razločku zamoremo umeti, zakaj se tu in tam še starodavne cerkve najdejo, ki se že dolga leta za Božjo službo rabijo, pa vendar še škofovskega posvečenja nikoli niso prejele, ter bodo še le v poznejših časih, ako se prilika ponudi, od škofa posvečene.

Tudi jaz sem v škofiji že večkrat posvečenje takih starodavnih cerkev opravljajal.

Da mestna farna cerkev v Celji ni bila le priprosto blagoslovljena, ampak pravno posvečena, ne moremo skoraj dvomiti, ako na starodavnost in imenitnost Celjskega mesta pomislimo. Vsaj je Celje že za čas Rimljanov slovelo in se je krščanstvo že prav zgodaj tukaj vkoreninilo; kajti bere se, da je sv. Maksimilijan, škof v Lorhu, in rojen Celjan, proti koncu tretjega stoletja svoje rojake v veri potrdil, da je tedaj ni še le tukaj vpeljal. Pred kratkimi dnevi smo obhajali god tega svetnika, kateri je svoje rojstno mesto s krvavo smrtjo za sv. vero počastil, prav takó, kakor je s svojim mučeništvom počastil sv. Štefan Jeruzalemsko in sv. Lorenc Rimsko mesto.

Da je bil v starodavnem času v Celji popolni škofijski sedež, je po zgodovini črez in črez dopričano. Še v šestem stoletji, okoli leta 580, se imenuje Celjski škof Joanez, ki je pričujoč bil pri cerkvenem shodu v Gradu.

Da pa škofijska cerkev ni brez posvečenja ostala, se razume samo po sebi.

Kedaj da je prva, najstarejša cerkev v Celji razpadla, ne vemo za gotovo. Brez dvoma takrat, ko so ob času preseljevanja narodov naši še paganski predstarši (v 7. stolotji) v te kraje pridrli in krščanstvo do slednje korenine zatrli, dokler se ni zopet iz Solnograda k nam povrnilo. Da je sv. Rupert, prvi škof Solnograški, tudi v naših krajih sv. vero oznanoval, nad tem ni dvomiti.

Od Celjske farne cerkve, ki se je potem na novo postavila, je že govorjenje prvo polovico 12. stoletja; gotovo pa je, da je tudi ta cerkev mnogih prememb učakala, preden je do sedanje velikosti in podobe dospela.

V katerem letu pa in od koga je bila posvečena, od tega ne najdemo nič zapisanega.

Ker je pa po cerkveni postavi zaukazano, da se more pri vsaki posamesni cerkvi obletni den njenega posvečenja od leta do leta slovesno obhajati, pri mnogih, zlasti starodavnih cerkvah pa, kakor smo slišali, se den posvečenja natanjko ne ve: so Rimski Papeži že zdavnej dovolili, da se sme po raznih deželah obletnica posvečenja vseh cerkev ob enem in isti den obhajati; kar se pri nas vselej tretjo nedeljo mesca oktobra, tedaj letos ravno denešnji den godi.

To je tedaj začetek in pomen tako imenovane žegnanske nedelje, ali obletnice posvečenja vseh cerkev.

Gotovo je lepa, in s katoliško edinostjo v lepem soglasji stoječa misel, da se verni kristjani eno in isto nedeljo milost in duhovnih dobrot hvaležno spominjajo, ktere v svojih posvečenih farnih cerkvah od Boga prejemajo.

II. Del.

Preljubi moji! na kaj naj vas pa denešnje posvečenje novega turna vaše farne cerkve zanaprej spomina?

Že sem rekel, da se kakor cerkev, takó tudi turn pri cerkvi iz drugega namena zidati ne sme, kakor v čast Božjo. Na vsakem cerkvenem zvoniku stoji takó rekoč zapisano: „Vse v večo čast Božjo!“

To pa nikakor ne brani, da bi se pri zidanji turna ne gledalo tudi na lepoto in vzvišenost, takó da zamore celemu kraju v kinč in ponos služiti.

Te drugi pomen se je dosegel, kakor umetniki pričajo in splošna zadovoljnost kaže, tudi pri novem zvoniku vaše farne cerkve

Naj bi se toliko bolj in sicer za vse prihodnje čase dosegel tudi prvi in poglobitni namen, namreč, da bi si vi vsi, ki k tej fari spadate in to cerkev obiskujete, pred vsim in čez vse prizadevali za čast Božjo. To pa se bo zgodilo najbolj skozi to, da si vsak zmed vas, kakor sv. apostol Pavl opominja, prizadeva (2 Kor. 6, 16.), postati živi tempelj Božji. Pogled novega zvonika naj vas vedno na to dolžnost opominja.

Vaša farna cerkev sama na sebi je sicer ostala, kakoršna je poprej bila; le zvonik se je prenovil, ker prejšnji ni več sodil, in je že celó nevaren postal, kajti bil je le revni ostanek nekdanjega višega zvonika, ki je leta 1798 pogorel. Tudi na te spomin se dajo koristne misli navezati. — Kakor vsaka, je tudi ta cerkev podoba cerkve Kristusove, to je, katoliške cerkve, ktere udje smo mi vsi. Od te cerkve, ki ni od človeških rok pozidana, ampak od Kristusa samega vstano-
 vljena, poje ona sama v svojih denešnjih duhovnih urah in mešnih molitvah, rekoč: „To je hiša Gospodova, močno pozidana; dobro je zastavljena na trdo skalo.“ Sv. Pavl pove vzrok te trdnosti, ko na Efežane piše, da je cerkev Kristusova „zidana na podlago apostolov in prerokov, v tem ko je Kristus sam glavni vogelni kamen.“ (2, 20.)

Takó je in ne drugače! Cerkev, kakor ustanova Kristusova, tedaj od njene Božje strani, ne potrebuje njenega prenavljanja, njenega popravljanja, njenega pre-delavanja, njenih novih podpor. Ona je sama za sebe „steber in podlaga resnice“ (Tim. 3, 15.). Ostala bo ve-
 komaj, — tudi potem, ko se bo v zmagovalno cerkev v nebesih spremenila — ista cerkev, kakor jo je Kristus vstanovil.

Ali cerkev, ker je od Kristusa za ljudi namenjena, ima tudi svojo človeško stran. In od te strani je pač dobro, da se vprašamo: Kaj zamore in tudi mora biti popravljeno, kaj polepšano, kaj celó prenovljeno? — Pomislite na vaš zvonik!

Mi sami smo takó rekoč živi kamni hiše Božje, cerkve Gospodove. In kdo ve, ali Božje okó na teh živih kamnih, to je, na naših dušah in sereih marsičesa ne vidi, kar je prav živo potrebno, da se popravi, osnaži, polepša, ali morebiti celó prenovi? K temu prevažnemu delu nas opominja sv. apostol Pavl, da ga skrbno opravljamo, „dokler se ne snidemo vsi v edinosti vere in spoznanja Sina Božjega, — da nismo več otroci, omahljivi in semtertje majani od vsakega vetra uka po hudobiji ljudi, po zvičajnosti, s katero zapeljujejo v zmoto.“ (Efež. 4, 13-14.)

Sv. apostol Pavl bi pač vsem tistim, ki den denešnji na katoliški cerkvi sami na sebi zdaj to zdaj ono popravljati hočejo, resno zaklical: Mislite rajše na svoje lastno poboljšanje in popravljanje; cerkev Kristusovo pa mirno prepustite previdnosti njenega Božjega Ustanovitelja! On jo vodi, on jo tudi čisti, kadar in kakor za potrebno spozna, da si po besedah sv. apostola Pavla „sam sebi častito cerkev pripravi, ktera nejma ne madeža, ne gerbe, ali kaj družega tacega, temveč da je sveta in neomadežana.“ (Efež. 5, 27.)

Zatoraj katoličani! ki ste dosihmal svoji cerkvi zaupanje in zvestobo ohranili, ne dajte se motiti tudi v prihodnje.

In zlasti vi, ki ste pri novi stavbi, ki jo bom zdaj vpričo vas blagoslovil, pomagali, da se je srečno dovršila, se spomnite Jezusove prilike od zidanja turna, kakor se bere pri sv. evangelistu Lukežu na 14. poglavji. Vi niste bili podobni tistemu možu, od ktereга Zveličar

tamkaj pravi, da je nepremišljeno začel zidati turn, potem pa ni mogel izpeljati, in je postal ljudem v zasmehovanje. Nikakor ne! Vaša strpljivost je delo srečno dovršila.

Sklep.

Zató bodite strpljivi in stanovitni tudi pri onem drugem zidanji duhovnega turna vašega večnega zveličanja! Od tega takó lepo govori sv. Avguštin: „Kaj je vrh zidovja, ki ga mi kristjani zidamo? — Kakó daleč naj seže vrh tega zidovja? Kar hitro rečem: do tje, da Boga od obličja do obličja gledamo!“

Urno tedaj na delo, brez malovernosti, brez strahú, brez obupljivosti! Bog je z nami! Bog, ki ga gledali bomo, kadar smo zidanje do vrha dognali, in v čigar gledanji na veke vekov počivali bomo od truda, ki smo ga pri zidanji imeli! Res je: sovražnikov nam ne manjka, ki nas pri srečni izpeljavi našega dela motijo, kakor so nekdam sovražni Samarijani Jude motili, ko so, iz sužnosti se vrnivši, razdjani Jeruzalemski tempelj zopet zidati začeli. (1 Ezdr. 4.) Vendar ne bojmo se; pogumno kličimo z Davidom:

„Ti si moje upanje — o Bog! močen turn pred sovražnikom.“

A m e n.

JAKOB MAKSIMILIJAN,
knez in škof Lavantinski.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJI (17U: (17UNICA

00000461445

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
DS I 260 013

Opomba. Dohodek je odločen dobrodejnemu namenu.

JAKOB MAKSIMILIAN

Kar in Kolja Križanič